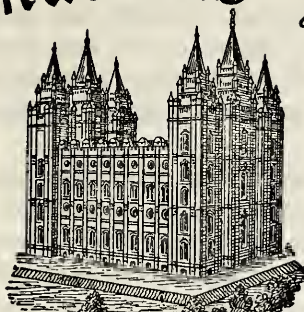
Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 22. Den 15de November 1901. 50de Aargang.

Mormonernes Lære om Guddommen.

Tale, holdt i de unge Mænds gensidige Uddannelses-Forenings Konference i Tabernaklet i Saltsø-Staden den 18. August 1901 af Ældste B. H. Roberts.

(Fortsat fra Side 318.)

Og yderligere have vi Paulus' allerede omtalte Brev til Korinthierne, hvori han siger: „At der er Guder mange og Herrer mange baade i Himlen og paa Jorden." Havde hans Udtalelser kun gjaldt dem, som blive kaldte Guder paa Jorden, vilde der være en Mulighed for at antage, at han sigtede til Afguder eller hedenske Guder; men han taler om dem, som ere Guder i Himmelen saa vel som paa Jorden. Følgende Citat fra Profeten David peger i samme Retning: „Gud staar midt i Guds Menighed; han dømmer iblandt Guder." (Salm. 81, 1.) Det er uden al Tvivl Guderne i Himmelen, som Paulus hentyder til, iblandt hvilke vor Gud staar som en Dommer. Det er ikke nogen Hentydning til hedenske Guder, men til Guderne i Himlen.

I denne Salme findes ogsaa et Citat, der synes at indføre et stærkt Vidnesbyrd fra Jesus Kristus selv, nemlig: „Jeg har sagt: I ere Guder, og I ere alle den Højestes Sønner." (Salm. 82, 6.) Erindre I, hvorledes Jøderne ved en Lejlighed tog Stene op for at stene Jesus, og han bød dem standse et Øjeblik, da han ønskede at tale med dem derom. Han sagde: „Mange gode Gerninger viste jeg eder af min Fader; for hvilken af disse Gerninger stene I mig?"

Deres Svar var: „For en god Gerning stene vi dig ikke; men for

Gudsbespottelse, og fordi du som et Menneske gør dig selv til Gud." (Joh. 10, 31.—32.)

Hvilken Lejlighed havde Jesus ikke her til at lære dem, at der var kun een Gud! Hvor let kunde han ikke have forklaret sin „menneskelige" og sin „guddommelige" Natur og vist dem Forskellen; thi disse Udtryk udgøre nu en Del af den kristelige Polemiks Fraseologi. Men han gjorde det ikke. Han bekræftede tvertimod et Flertal af Guder, idet han sagde til dem:

„Er det ikke skrevet i eders Lov: Jeg har sagt: I ere Guder? Dersom han kalder dem Guder, til hvilke Guds Ord skete (og Skriften kan ikke rokkes), sige I da til dem, hvem Faderen har helliget og sendt til Verden: Du bespotter Gud, fordi jeg sagde: Jeg er Guds Søn? Dersom jeg ikke gør min Faders Gerninger, tro mig ikke. Men dersom jeg gør dem, om I end ikke ville tro mig, da tro Gerningerne." (Joh. 10, 34.—38.)

Menneskets Herkomst og Bestemmelse. Vi kunne ikke citere nogen højere Autoritet angaaende dette Spørgsmaal end Guds Søn. Medens der kunde og uden al Tvivl burde siges meget mere om denne Del af Emnet, maa jeg dog forlade det her, fordi jeg endnu har noget af en anden Del af dette Emne at fremstille for eder, og det er vor „Overtrædelse", nemlig vor Tro, at der er en Mulighed for, at Guds Sønner — gennem Udvikling, Tilvækst, og ved at gøre, hvad Jesus formanede sine Disciple til: „Vorder fuldkomne, ligesom eders Fader i Himmelen er fuldkommen" — et Steds og en Gang kunne opnaa en Værdighed, som Faderen og vor ældste Broder Jesus Kristus har opnaaet.

Kunne vi tvivle om, at Menneskene ere Guds Børn? Hvis jeg troede, der var nogen Tvivl i eders Sind desangaaende, vilde jeg læse nogle højst troværdige Ord om denne Sag for eder. Idet Paulus omtaler den ukendte Gud, for hvem Athenienserne havde oprejst et Alter, siger han til dem:

„Gud, som har gjort Verden og alle Ting, som ere derudi . . . ., har gjort, at al Menneskens Slægt bor paa den ganske Jordens Kreds af et Blod og har bestemt dem forordnede Tider og visse Grænser for deres Bolig, at de skulle søge Herren, om de dog kunne føle og finde ham, enddog han er sandelig ikke langt fra enhver af os; thi i ham leve og røres og ere vi, som og nogle af eders Digtere have sagt: Vi ere jo af hans Slægt. Efterdi vi da ere Guds Slægt, skulle vi ikke mene, at Guddommen er lig Guld eller Sølv eller Sten, formet til Billede ved Menneskens Kunst og Paafund." (Ap. G. 17, 26.—29.)

Livets Muligheder og Evigheden sammenlignet. Hvorfor burde de ikke tænke, at Guddommen er lig Sølv eller Guld, der er udskaaret ved menneskelig Kunst og Paafund? Fordi Guddommeligheden

i Menneskene, deres Nedstamning fra Gud burde lære dem bedre end at bøje sig for Træ- og Sten-Billeder, som ere gjorte med Hænder. Apostelen siger: „I ere Guds Afkom," og David, som jeg citerede for lidt siden, sagde: „Jeg har sagt: I ere Guder, og I ere alle den Højestes Sønner." Er det da en forunderlig eller bespottelig Lære at fremhæve, at Mennesket tilsidst skal opnaa den Herlighed, som Faderen nu besidder? Er det „hedensk" at tro, at Afkommet i Tidens Løb skal blive, hvad dets Fader er? Det undrer mig i mit Hjertes Inderste, at Folk, der selvbevidste besidde overordentlige Gaver, kunne tvivle om den Del af vor Tro. Betænk et Øjeblik, hvilken Fremgang et Menneske kan gøre i en kort begrænset Levetid. Betragt Barnet, som det ligger paa Moderens Skød, kun en ubetydelig Sammensætning af organiske, bløde Dele — et nyfødt Barn! Det har virkelige Øjne at se med, men det kan ikke adskille Genstande; Øren at høre med, men det kan ikke kende Forskel paa Lyde; Hænder, der ere lige saa fuldkomment dannede som eders og mine, men det er desuagtet hjælpeløst; det har Fødder og Lemmer, men det er ikke i Stand til at bære sit eget Legemes Vægt, langt mindre til at bevæge sig paa sine Fødder. Det er et embryonisk Menneske, men fuldkomment hjælpeløst. Og dog kunne i det korte Tidsrum af halvfjerds Aar eller mindre, ved Udvikling af de overordentlige Kræfter i denne lille, bløde Masses Indre, i Sandhed vidunderlige Forandringer fremkomme. Fra det hjælpeløse Barn kan fremkomme en Mand som Demosthenes, Cicero, Pitt, Burke eller Webster, som kan nøde Senater til at høre ham og med sit store Sind dominere over deres Intelligens og deres Vilje samt tvinge dem til at at tænke i den Retning, som han udpeger for dem. Eller der kan af et saadant Barn opstaa en Nebukadnezar, en Aleksander eller en Napoleon, som opretter Riger og danner Historien! Fra en saadan Begyndelse kan der fremkomme en Lykurg, en Solon, en Moses eller en Justinian, som kan give Forfatninger og Love for Kongeriger, Kejserdømmer eller Republikker, der igen bringe Velsignelser til lykkelige Millioner, som skulle fremkomme efter dem, og lede Nationer paa Fredens Stier og til dydig Frihed. Det hjælpeløse Barn kan maaske opvokse til en Michael Angelo eller en Thorvaldsen, som af den raa Stenmasse fra Bjergsiden kan frembringe Skønheds-Idealer, der ville tiltrække sig Menneskenes Beundring i kommende Slægter og frembringe Forundring over de guddommelige Egenskaber, hvorved Mennesket kan danne en saa fuldkommen Statue, at den kun mangler Aanden for at være virkelig. Eller der kan opvokse en Mozart, Beethoven eller Händel, som ud af Stilheden kan frembringe disse melodiske Harmonier, der løfte Sjælen over dens nuværende trange Fængsel og bringe den i Samfund med Guderne. Dette Barn kan maaske vokse op og blive begavet med en saadan Forstand, at det kan gribe Statens Ror, lede Nationen i vanskelige Tider, bringe den ind i Fredens Havn,

hvor der er Fremskridt og Frihed, og give den en ærefuld og stolt Stilling iblandt Jordens Nationer, medens han som sit Lands Frelser vil modtage sit Fædrelands Velsignelser. Alt dette har tildraget sig imellem Vuggen og Graven, i et kort Livs Tilværelse. Hvad kan der da ikke opnaas i Evigheden af et af de Mennesker, som ere Gud lig? Borttag det fra Døden og dens Tilfældigheder eller betragt det som opreist fra de Døde, giv det Udødelighed med Manddommens fulde Herlighed — en uendelig Tilværelse —, hvad kunne vi da ikke vente og haabe, at det vil kunne udrette? Hvilke Grænser tør I vove at sætte for dets Udvikling? Hvorfor skulde der tænkes at være nogen Grænse? Giv Mennesket Udødelighed og lad det have Gud til Leder; hvilke intellektuelle, moralske og aandelige Udviklinger vil det da ikke kunne vente at opnaa? Naar der findes Mænd, som i deres korte Levetid saa at sige blive Herrer over Elementerne, Ilden, Vandet, Jorden og Luften, og om hvem det næsten kan siges, at de regere over dem, hvad vil der da ikke være muligt for dem i nogle faa Hundrede, Tusinde eller Millioner Aar? Hvad vil de ikke kunne udrette i Evigheden? Hvilken Magt og Herlighed vil de da ikke opnaa?

Sekteriske Ideer ere utilfredsstillende. Det vilde være unyttigt for Tiden at spørge, om Menneskene ere tilfredse med de gamle sekteriske Ideer om Menneskets tilkommende Liv, i Følge hvilke det højeste, et Menneske kan opnaa, er at blive Medlem af et Sangkor, der spiller paa Harpe og synger til Ære for en ulegemlig, formløs, utilbøjelig, uvæsentlig og ubegribelig Gud. Begrebet om en saadan Tilværelse er ikke længer nok til at tilfredsstille de intelligente og aandeligt sindede Menneskers Længsler. For at Mennesket kan vokse, tiltage og udvikles i sin hele Natur, maa det erkende de intellektuelle, moralske, sociale og sympatetiske Mangler, som Sjælen kræver, og teologiske Systemer, der ikke ere lige saa ophøjende som disse Bestræbelser, ere ikke Menneskenes Opmærksomhed værd.

Jeg beder eder at betænke dette et Øjeblik. Det vil sige, husk paa de skjulte Kræfter, som Mennesket besidder, hvad det som Følge af disse kan opnaa i dets Levetid, og hvad vi kunne have et Begreb om, at det kan opnaa efter Opstandelsen fra de Døde, da Døden vil blive bortfjernet fra det. Erindrer dette, medens jeg bringer en anden Række af Kendsgerninger frem som Beviser for Emnet.

Universet, i hvilket Mennesket lever. Lader os for et Øjeblik paa en let fattelig Maade betragte Universet, hvori Mennesket lever. Lad os begynde med, hvad vi forstaa, og holde os indenfor disse Grænser. Lad os da først omtale Jorden. Takket være den Kundskab, som vi nu besidde angaaende den, betragtes den ikke længere som Universets Midtpunkt, hvorom Solen, Maanen og Stjernerne bevæge sig, hvilke i de forløbne mørke Tidsaldre antoges at være skabte udelukkende for at

give Lys til til Jorden. Nej, mine Venner, vi have lært Jordens sande Forhold til andre Genstande i Universet at kende. Vi vide, at Jorden er indbefattet i et Antal Planeter — een i en Gruppe af otte —, som bevæger sig regelmæssigt omkring Solen, og at den endogsaa er en af de mindste. Udenfor denne Planet-Gruppe, med hvis Bevægelser og Love Menneskene ere bekendte, er der en utallig Mængde Fiksstjerner, det vil sige Stjerner, som tilsyneladende ikke bevæge sig, eller hvis Omløbskreds i modsat Tilfælde maa være saa umaadelig udstrakt, at vi ikke kunne iagttage Bevægelserne med det blotte Øje, hvorfor vi kalde dem Fiks- eller ubevægelige Stjerner. Astronomerne have opdaget, at disse Fiksstjerner ikke ere lig Planeterne, der bevæge sig paa deres Baner omkring Solen, men at de lig Solen ere selvlysende Legemer og uden Tvivl Solen lig deri, at de ere mørke Planet-Gruppers Midtpunkter; i det mindste kunne vi sige, at dette ved analogiske Fornuftslutninger anses som mulige Fakta.

Paa en klar Himmel kan i Almindelighed tælles imellem fem og seks Tusinde Stjerner, der kunne ses med det blotte Øje indenfor vor Synskreds. Ved Hjælp af et kraftigt Teleskop kunne imellem fyrre og halvtreds Millioner Fiksstjerner bringes indenfor Menneskets Synskreds, og den Mulighed er altsaa til Stede, at alle disse ere lig vor Sol, mørke Planet-Gruppers Midtpunkter. Men dette er kun en Begyndelse af Universets Historie. Fiksstjernerne, paa hvilke jeg har henledet eders Opmærksomhed, ere utallige, og deres Afstand er saa stor, at det i nogle Tilfælde vilde tage en Million Aar for en Lysstraale at naa fra dem til os, skøndt Lyset bevæger sig med en saadan Hurtighed igennem Rummet, at det kan gaa 8 Gange omkring Jorden i et eneste Sekund — er det ikke grænseløst? Og de Fiksstjerner, som Mennesket opdager ved Hjælp af et Teleskop, kunne da kun betragtes som de første Gade-Lygter i Guds uendelige Univers — kun nogle faa Støvgran i Guds Solstraale. Lad mig give eder en Forklaring. I have set Lyset trænge ind i et Værelse gennem de ikke tæt sluttende Gardiner og iagttaget de utallige Støvgran, som bevæge sig i Lysstraalen. I vide, at hvis Lyset kunde flyttes til en anden Del af Værelset, vilde det ogsaa der vise Tilstedeværelsen af Støvgran — ja, i Millionvis. Derfor vide I, at Atmosfæren i hele Rummet er fuld af saadanne Støvgran, at Luften eller Atmosfæren i alle Husets Værelser ligeledes er fuld af Støvgran, og at det samme er Tilfældet med eders Venners og alle andres Huse saa vel som med den omgivende Luft hele Jorden rundt. Vel da, hvad vi have opdaget i Rummet angaaende Fiksstjernernes Tilværelse — der ere store, selvlysende Legemer, som upaatvivleligt ere Planet-Systemers Midtpunkter ligesom vor Sol — alt dette, siger jeg, er kun en Solstraale, der viser Tilstedeværelsen af nogle faa af disse Støvgran, som eksistere i et Hjørne af det uendelige Verdensrum; paa det menneskelige

Syns yderste Grænse kunne vi, naar vi tage de bedst opdagede Teleskoper til Hjælp, i vore Betragtninger gøre os et Begreb om endnu større Strækninger i Verdensrummet, der ere opfyldte med et endnu større Antal Sole, som ere planetariske Systemers Midtpunkter, end dem, der kunne opdages indenfor det menneskelige Syns Grænser. Og ved saaledes at staa, billedlig talt, i Universets Midte kunne vi erholde et Begreb om den store Sandhed, som blev udtalt af Profeten Josef Smith, da han betragtede Gudernes Skabelse. Han sagde: „Der eksisterer intet Rum, hvori der ikke er noget Rige (skabte Verdener), og der er intet Rige, hvor der intet Rum findes, enten et større eller mindre Rum." Men dette er udenfor Emnet.

Jeg beder eder betænke, hvor lille og ubetydelig denne Jord er, endog i Sammenligning med nogle af Planeterne i vort eget System, af hvilke nogle ere adskillige Hundrede Gange større end vor Jord. Og hvilket Støvgran i Universet er ikke selve Solen, som er vort Systems Midtpunkt! Skøndt den overgaar alle sine Planeters forenede Masse syv Hundrede og tredive Gange, er den dog kun et ubetydeligt Punkt i Universet! Jeg vil gengive en meget fremragende Forfatters Ord: „Ved saaledes at rette vort Blik fra Jorden til Solsystemet og fra dette til de vidt udstrakte Stjerne-Grupper, til hvilke vi henhøre, se vi Serier af kæmpemæssige taageagtige Dannelser fremkomme, den ene efter den anden, som danne større og større Verdeners Kolonier. Deres Antal kan ikke bestemmes; thi de danne en Stjerne-Taage i Firmamentet. Og Ligedannetheden, skøndt den er uendelig storartet, trætter os tilsidst, og vi opgive Betragtningen; thi vore Øjne kunne kun iagttage en uendelig Udsigt, og vor Samvittighed forkynder os vor egen Ubetydelighed."

Og Jorden selv da, hvad skulle vi sige om den? Hvilken Ubetydelighed i Guds Skabelse-Værk! Med alle dens Fastlande og Øer, dens Floder, Søer og mægtige Oceaner, dens Byer, Stæder og alle menneskelige Stammer, sammen med deres Haab, Frygt og smaalige Ærgerrighed; alt er kun et Støvgran i Guds Solstraale — mindre end et Sandkorn ved Havets Bred!

I disse Reflekssioners Lys ønsker jeg at spørge: Er det en forunderlig Ting at tro, at ved Tidens Ende skal en af Guds Sønner præsidere over denne lille Jord, ligesom Gud er dens Præsident eller Gud? At vor Fader Adam, vor Races store „Patriark" — „den gamle af Dage", „Michael, Erkeengelen", giv ham, hvad Navn De ønsker —, er det saa vanskeligt at tro, at han tilsidst, naar denne Jord er genløst og helliget og vorder en af Guds herliggjorte Sfærer, skal beklæde den ophøjede Stilling at være dens Regent?

Nogle af de sekteriske Præster sige, at vi Mormoner skamme os ved den Lære, som Præsident Brigham Young forkyndte, nemlig at Adam vil paa ovennævnte Maade blive Jordens Gud. Nej, mine Venner, vi

skamme os ikke ved den Lære; hvis I skulle iagttage nogen Forandring hos os, naar denne Lære omtales, saa er det kun Forundring over, at nogen, som er i Stand til at fatte Tilværelsens Udstrækning og Storhed og Mulighederne, der ere nedlagte i Mennesket med Hensyn til at tiltage og gøre Fremgang, have en saa ringe Opfattelse og en saa liden Forstand, at de i mindste Maade kunne modsige det. Det er deri, Forandringen ligger, og ikke i Skamfuldhed over Principperne, som Brigham Young lærte.

Jeg føler, at jeg maa have trættet eder med saa lang en Tale; jeg er selv bleven træt, og dog er det haardt for mig at afbryde denne ophøjede Tankegang. Emnet og vort Begreb derom maa altid hæve sig højere end vor Fremstilling. Det overgaar vor Evne at udtrykke det i Ord paa rette Maade. Jeg ser i denne „Mormon"-Lære om Gud den højeste Aandelighed, som det menneskelige Sind er i Stand til at danne sig et Begreb om. Hvis vore sekteriske Venner tænke, at vi ere paa Afveje fra Profeternes Lære om denne Sag, og at vi ere mere aandelige, end de vare, saa er det ikke paa Grund af nogen Forandring hos os, eller fordi vi forlade vor Tros gamle Havn; men det er, fordi de ere mere omhyggelige i deres Opmærksomhed for vor Lære og begynde saa smaat at skimte den store Aandelighed, der til alle Tider har gennemtrængt os i vor Tro paa Guderne, og den Ophøjelse og Herlighed, som Mennesket, Gudernes Afkom, en Gang i Tiden vil opnaa. Maa Gud velsigne eder. Amen.

„Hvormed kan vi være Dem til Nytte?" spurgte nogle besøgende en stakkels gammel Kvinde, som de fandt paa en Halm-Madras i et Kvistkammer. De troede, at hun vilde bede om Fødevarer, Brændsel eller Sengklæder, eftersom hun trængte til alle disse Ting, men hun svarede: „Selskab; send nogle, som kan holde mig med Selskab. Jeg føler mig saa forladt."

Den trætte Sjæl behøver venlig Omgængelse mere end noget andet. Cyrus gav et Guldbæger til sin Hofmand Artabazus, men til sin Ven Chrysanthus gav han et Kys, hvorpaa Hofmanden udbrød: „Fader, Bægeret, du gav mig, er ikke af saa godt Guld som Kysset, du gav til Chrysanthus." Mange Hjerter ville endnu efter at have modtaget prægtige Gaver føle sig hungrige, forladte og fulde af Smerte, fordi Giveren ikke følger med Gaven. Kun Hjerte kan vederkvæge Hjerte. Mange noble Hjerter lide Nød midt i Overfloden, fordi deres udhungrede Følelser ikke modtage nogen Næring. Du kan ikke sende dit eget Bedste i en Tønde Kul, i en Bog, i en Dukke eller i Penge. Det gaar kun, naar du gaar. Du maa gaa med det. Giv dig selv. Det er, hvad der ønskes. (Improvement Era.)

Den 15de November 1901.

Det første Præsidentskab.

Det første Præsidentskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige blev genoprettet den 17. Oktober 1901 ved et Møde, der blev holdt af de tolv Apostles Raad i Saltsø-Staden. Denne Meddelelse modtog Apostel Francis M. Lyman, Præsident over den europæiske Mission, fra Præsident Josef F. Smith Fredag Morgen den 18. Oktober. Depechen indeholdt den glædelige Efterretning, at Præsident Josef F. Smith var bleven kaldet til at være Kirkens Præsident i den ganske Verden som Præsident Lorenzo Snows Efterfølger, og at han havde valgt Biskop John R. Winder og Apostel Anthon H. Lund til sine Raadgivere. Præsident Lyman, som var i høj Grad tilfreds med dette Valg, sendte straks følgende Depeche tilbage: „Det er Guds Vilje", en Følelse, der vil finde Genklang iblandt de Sidste-Dages Hellige i Almindelighed. Den Hurtighed, hvormed denne vigtige Handling er foregaaet, er et praktisk Bevis paa den Enighed og Harmoni, som gennemtrænger Apostlene, og de Hellige Verden rundt ville glæde sig over, at efter at Døden har berøvet dem deres elskede Leder for kort Tid siden, har Herren i sin Miskundhed og Naade anset det for rigtigt at kalde en anden til at varetage hans Værks Interesser paa Jorden, saa at det kan gøre uophørlig Fremgang. Vi lykønske Kirken til saa værdifuld en Erhvervelse til dens Præsidentskab, og de, som have modtaget saa ophøjede Kaldelser, kunne være sikre paa det ganske Israels Tro, Bønner og udelte Understøttelse.

Præsident Josef Fielding Smith behøver ingen Præsentation for de Sidste-Dages Hellige; hans lange Forbindelse med Kirken har gjort hans Navn almindelig bekendt i Israel. Han er Søn af Martyren Hyrum Smith og Mary Fielding og blev født den 13. November 1838 i Far West, Caldwell County, Missouri, hvorfra de flyttede til Nauvoo og bleve uddrevne derfra til Winter-Quarters i Aaret 1846. Han rejste til Utah i Aaret 1848 og ankom til Store-Saltsødalen den 22. September. Han deltog i det almindelige Pioner-Liv i denne Del af Landet, og i Aaret 1854, to Aar efter sin Moders Død, blev han, kun 15 Aar gammel, kaldet paa Mission til Sandwich-Øerne. Han forlod sit Hjem den 28. Maj og tog med Skibet Vaquero til Honolulu, hvor han ankom den 27. September 1854. Ældste Smith var paa denne Mission borte i omtrent 4 Aar. Den 24. Februar 1858 ankom han til Saltsøstaden og blev kaldet til at udføre en anden Mission i Aaret 1860, denne Gang til Storbritanien. Han ankom til Liverpool den

27. Juli i Selskab med et Antal Missionærer, blandt hvilke Præsident Francis M. Lyman befandt sig, og blev beskikket til at arbejde i Bradford Distrikt og senere til at præsidere over Sheffield Konference, hvorfra han blev afløst og gik tilbage i Juni 1863. Ældste Smith blev ordineret til Apostel den 1. Juli 1866, og den 18. Oktober 1867 blev han af Præsident Brigham Young ordineret til Medlem af de tolv Apostles Kvorum. Han blev anden Gang kaldet til at udføre en Mission til Storbritanien i Aaret 1874, denne Gang som Præsident over den europæiske Mission, og ankom til Liverpool den 21. Marts; i dette Kald vedblev han at virke indtil Efteraaret 1875 og besøgte i den Tid alle Konferencerne i Missionen. Ved sin Tilbagekomst blev han beskikket til at præsidere over Davis County, Utah, og virkede her til Foraaret 1877, da han atter blev kaldet til at overtage Præsidentskabet over den europæiske Mission, hvilken Stilling han beklædte, indtil han blev hjemkaldt kort efter Præsident Brigham Youngs Død. Siden den Tid har han beklædt mange tillids- og ansvarsfulde Stillinger, og han har været Medlem af det første Præsidentskab siden Oktober 1880, da han blev valgt som anden Raadgiver til Præsident John Taylor og beholdt denne Stilling under Præsidenterne Wilford Woodruff og Lorenzo Snow. Ingen er nogen Sinde bleven Præsident over Kirken, som har haft Præsident Smiths Erfaringer i Præsidentskabet; ej heller er der nogen, som er bedre bekendt med Kirkens Historie og Kirkens Forretninger i Almindelighed. I fire og tredive Aar har han været en af de tolv Apostle, og i de en og tyve af disse Aar har han været Medlem af det første Præsidentskab. Han er saaledes fuldkommen beredt til at udføre sit høje og ansvarsfulde Kalds Pligter, og i Udførelsen heraf vil han fuldt ud blive understøttet af alle sine Brødre og de Hellige i Almindelighed i alle Lande.

Iblandt de Hellige i Zion er der kun faa, som ere mere afholdte end Præsident John Rex Winder, Præsident Smiths første Raadgiver, og hans Beskikkelse til dette vigtige Kald, som uden Tvivl er en Overraskelse for mange, vil møde almindelig Anerkendelse og vække udelt Tilfredshed. Han blev født den 11. December 1820 i Biddenden i Grevskabet Kent, England, og blev indlemmet i Kirken ved Daab den 20. September 1848. Han blev ordineret til en af de Halvfjerds i Aaret 1854 og til Højpræst den 4. Marts 1872; senere valgtes han til Raadgiver for Biskop Thomas Taylor i 14. Ward i Saltsø-Staden. Eftersom han var sand og trofast i Opfyldelsen af hver af de Pligter, der blev ham paalagt, ordineredes han til Biskop i 1886 og blev beskikket til anden Raadgiver for William B. Preston, Kirkens præsiderende Biskop, en Stilling, som han siden den Tid har beklædt med Ære. Som en Pioner i Utahs tidligere Dage udmærkede han sig som General-Adjudant ved Nauvoo-Legionen, et Korps, som blev oprettet af

Profeten Josef Smith i Nauvoo og senere genoprettet i Utah for at beskytte Folket imod Indianernes Overfald, der i tidligere Dage vare hyppige i denne Del af Landet. Han forvaltede Deseret Agerdyrknings- og Fabriks-Selskab i mange Aar; denne Organisation havde til Formaal at udvikle Statens Hjælpekilder og Industrier, og i den saa vel som i enhver anden Stilling, han blev kaldet til, viste han sig at være duelig til i materiel Henseende at fremhjælpe og opmuntre Grundlæggelsen og Bestandigheden af den unge voksende Stat. Han var Præsident Youngs betroede og paalidelige Ven, og det viste sig, at Biskop Winder kunde give sunde og nyttige Raad baade i civile og militære Anliggender. Da Kirkens Ejendom konfiskeredes, og dens Ledere bleve fængslede for deres Samvittigheds Sag, var Biskop Winder dens finansielle Agent, og han udførte med megen Visdom og Dømmekraft mange Forretninger, som den Gang vare af stor Vigtighed for Kirken. Da Saltsø-Stadens Tempel indviedes og aabnedes i Aaret 1893, blev Broder Winder beskikket til at være den første assisterende under Præsident Lorenzo Snow, en Plads, som han har udfyldt med Ære indtil nu. Han har i alle disse Stillinger vist en Trofasthed, som udmærker Guds sande Tjenere; den fuldkomne Forening af hans timelige og aandelige Naturel har gjort ham mere end almindelig nyttig iblandt hans Brødre, og den passer særlig til den ophøjede Stilling, som han nu beklæder.

Anthon Henrik Lund, Præsident Smiths anden Raadgiver, blev født i Aalborg, Danmark, den 15. Maj 1844, og han er saaledes i sit 58. Aar. Allerede i en ung Alder følte han en uimodstaaelig Trang til at studere Guds Ord; da han kun var 8 Aar gammel, fandtes han i sine Bedsteforældres Hjem ofte fordybet i en nøje Undersøgelse af Skrifterne, noget, som indbragte ham Ros og Opmuntring fra hans Omgivelser. I Skolen var han meget lærenem, og dette satte ham i Stand til at læse Bibelen paa en mere intelligent Maade, end det sædvanlig er Tilfældet med Børn i hans Alder. Da Anthon var 9 Aar gammel, forenede flere af hans kæreste Slægtninge sig med „Mormonerne“, og dette bragte ham i nær Forbindelse med „Mormonernes“ Lære, som gjorde et saa stærkt Indtryk paa hans Sind, at han blev fuldstændig overbevist om dens Guddommelighed, og ledte ham til at begære Daaben, hvilken Ordinance blev udført den 15. Maj 1856, altsaa da han var tolv Aar gammel. Broder Lund blev første Gang kaldet paa Mission, da han var 13 Aar gammel; hans Arbejde i Vingaarden bestod da i at undervise emigrerende Hellige i det engelske Sprog, et Sprog, han havde lært i Skolen, og i at uddele Skrifter samt hjælpe Ældsterne ved deres Møder. Det siges om ham, at han afgav sin første Konference-Rapport fra en Skammel, hvorpaa Præsident Christian D. Fjeldsted, som den Gang præsiderede over Aalborg Konference, satte ham. Broder Lund har siden den Tid virket uafladeligt for Retfærdighedens Sag; hans

Arbejde og Erfaringer i sine Embedsforretninger ere mange og interessante. Han emigrerede til Utah 1862, hvor han snart blev en nyttig Borger og gjorde sit til at faa Ørkenen til at „blomstre som en Rose". Han nedsatte sig først i Fairview, Sanpete County, men tre Maaneder senere flyttede han til Mount Pleasant, hvor han boede til Efteraaret 1870 og deltog i Arbejde, der var meget forskelligt fra det, han var vant til. Han blev kaldet paa sin første udenlandske Mission i 1871 og arbejdede paa Kontoret i København under Præsident Knud Petersen. I 1874 blev han Medlem af Højraadet, en Stilling, som han beklædte, til Staven blev organiseret i 1877. I 1883 blev han igen kaldet paa Mission til Skandinavien og efterfulgte Ældste Christian D. Fjeldsted som Præsident over Missionen, et Embede, som han beklædte i to Aar og tre Maaneder, da han blev afløst for at rejse hjem. I Aaret 1888 blev han Vice-Præsident for Manti Tempel og i 1891 dets Præsident; ved Oktober Konferencen 1889 blev han kaldet til at være et Medlem af de tolv Apostles Kvorum, hvilket ophøjede Kald han har udfyldt med Ære indtil denne Dag. Som Apostel præsiderede han over den europæiske Mission i tre Aar, fra 1893 til 1897, og i sidstnævnte Aar blev han kaldet paa en Mission til Palæstina og Syrien for at organisere de Hellige i Grene og varetage Kirkens Interesser i Almindelighed. Han har siden April 1900 været Superintendent for Kirkens religiøse Klasser, og i August 1900 blev han kaldet til det vigtige Embede at være Kirkens Historie-Skriver som Præsident Franklin D. Richards' Efterfølger. Præsident Lund er elsket af alle, som kende ham, og hans Opofrelse for Herrens Værk har vundet ham en Plads i forreste Række blandt dem, som have indviet deres Liv og Kræfter til Herrens Tjeneste. Han er stille og konservativ med en rolig og velmodnet Dømmekraft, og han vil blive en god og viis Raadgiver i Kirkens første Præsidentskab.

A. B.

Ankomst. Følgende Ældster ankom fra Zion den 20. Oktober: Carl E. Johnson, fra Salina, Utah; Windfred A. Fjeldsted, Centerfield, Utah; Nelsen J. Hemmert, Thayne, Wyoming; Ole Olsen, Lewi ston., Utah. Og disse ankom den 3. November: Ezre P. Jensen, Brigham City, Utah; Ole Hansen, Bear River City, Utah; Frederik G. Nilsen, Brigham City, Utah; Heber Hansen og Julia T. Hansen. Vi byde dem alle Velkommen til Skandinavien.

Beskikkelse. Ovennævnte Missionærer beskikkes til at virke som følger: I Københavns Konference: Frederik G. Nilsen; i Stockholm: Carl E. Johnson; i Kristiania: Nelson J. Hemmert, Heber Hansen og Julia Hansen; i Trondhjem: Ezra P. Jensen og Ole Hansen; i Aalborg: Windfred A. Fjeldsted og i Gøteborgs Konference: Ole Olsen.

Afløsning. Efter et godt udført Arbejde i Missionens Tjeneste afløses følgende Ældster med Tilladelse til at gaa til deres Kære i Zion: Carl Larson og Svend J. Nielsen fra Skaane Konference; Anthon H. Jensen fra Bergens; Wilford E. Andersen fra Kristiania; N. P. H. Roholt fra København; Lars Christoffersen fra Aarhus og J. A. Christensen fra Gøteborgs Konference, den sidstnævnte paa Grund af Sygdom.

Præsident Lorenzo Snows Begravelse fandt Sted fra Tabernaklet i Salt Lake City Søndagen den 13. Oktober Kl. 10.30 Formiddag.

Fra Kl. 7 om Morgenen til Kl. 9.30 kunde alle de, som ønskede det, se Præsident Snows Ansigtstræk for sidste Gang, og 6,500 Personer benyttede sig af Lejligheden.

Kl. 9.45 satte Processionen sig i Bevægelse fra Bee Hive House til Tabernaklet. Først kom Byens Politi, ledet af Politimester Hilton, derefter Helds Musikkorps samt de, der bare Kisten, og tilsidst Familien, Slægtninge og Venner. Fra Bee Hive House til Tabernaklet var Vejen saa tæt besat med Mennesker, at det næsten var umuligt at komme frem. Kisten blev baaret i tre Hold, først af Apostlene Brigham Young, John Henry Smith, George Teasdale, M. W. Merril, M. F. Cowley, A. O. Woodruff, Rudger Clawson og Reed Smot; dernæst af Oliver G. Snow, Lukas A. Snow, Frank Snow, Lorenzo Snow, L. W. Snow, M. W. Snow, Mansfield Snow og LeRoi C. Snow (allesammen Sønner af Præsident Snow); endelig af Seymour B. Young, B. H. Roberts, George Reynolds, J. Golden Kimball, Rulon S. Wells og Joseph W. MacMurrin.

Forhøjningen og Orgelet vare meget smagfuldt dekorerede med Hvidt og Blomster. Paa Orgelet var der opstillet et Oliemaleri i Legemsstørrelse af Præsident Snow, draperet med Hvidt. Foran Forhøjningen var en Katafalk draperet med Hvidt og Blomster.

Der var mindst 10,000 Mennesker til Stede i Tabernaklet, og mange Tusinder kunde ikke komme ind.

Blomstergaverne vare storartede, og dersom vi skulde nævne alle Giverne, vilde det fylde omtrent et Par Sider af „Bikuben".

Talerne ved Baaren vare: Apostlene Brigham Yonng, John Henry Smith, John W. Taylor, Rudger Clawson og Præsident Joseph F. Smith.

Sangen udførtes af Tabernakkelkoret og Tempelkoret.

Efter at Begravelsesceremonierne vare forbi, blev Processionen atter samlet som før og gik fra Tabernaklet ned til Oregon Short Line-Jærn-

banestation, hvor et Jærnbanetog ventede paa Ligfølget for at føre det og Præsident Snows jordiske Levninger til Brigham City, hvor Jordfæstelsen skulde finde Sted. Toget var stillet til Kirkens Tjeneste af Jærnbanekompagniet, og skønt det var et Privattog, var der dog 300 Passagerer. Ved Ankomsten til Brigham City mødtes Ligfølget af næsten hele Byens Befolkning, som sluttede sig til Processionen, og man begav sig til Kirkegaarden. Der var omtrent 200 Kareter i Følget. Fortovene vare tæt besatte med Folk, som vilde vise den Afdøde den sidste Ære, og paa Main Street var der opstillet 1,057 Søndagsskolebørn. Det var et smukt Syn. En saa storartet Begravelse har aldrig fundet Sted i Brigham City, men det ar ogsaa Byens Grundlægger og Folkets elskede Præsident, om blev vegravet.

Ved Ankomsten til Kirkegaarden spillede Helds Musikkorps „Nærmere, Gud, til dig". Kisten blev sænket ned i Graven, hvis murede Sider vare beklædte med hvidt Tøj. Apostel George Teasdale opsendte Indvielsesbønnen, hvorefter Brigham Citys Tabernakelkor sang »Shal we meet beyond the river«.

De Sidste-Dages Helliges Tro.

(Fortsat fra Side 333.)

Praktisk Religion.

13. Artikel: Vi tro, at enhver bør være retskaffen, sanddru, kysk, velgørende, dydig, oprigtig og gøre godt mod alle. I Sandhed, vi kunne sige med Paulus, at vi „tro alt", vi „haabe alt", vi have udstaaet meget, og vi haabe ved Guds Hjælp at blive i Stand til at „udholde alt". Vi eftertragte alt, hvad der er dydigt, elskværdigt, prisværdigt og godt.

Religion i det daglige Liv. I denne Artikel erklære de Sidste-Dages Hellige deres Antagelse af praktisk Religion, en Religion, der skal bestaa ikke alene af Forsikringer angaaende aandelige Ting og Tro paa Fremtidens Tilstand, Læren om Arvesynden og en virkelig fremtidig Himmel eller Helvede, men ogsaa paa en mere fremtrædende Maade om Hverdagslivets Pligter, i hvilke Selvkritik, Kærlighed til Medmennesker og Gudsfrygt ere de ledende Principper. Religion uden Moralitet, Gudeligheds Forsikringer uden Kærlighed, at være Medlem af et Kirkesamfund uden nogen tilsvarende Ansvarlighed i Individets daglige Livs Opførsel er kun en lydende Malm og en klingende Bjælde som Lyd uden Musik eller Ord uden Bønnens Aands Indflydelse. „En ren og ubesmittet Gudsdyrkelse for Gud og Faderen er denne, at besøge Faderløse og Enker i deres Trængsel, at bevare sig selv ubesmittet fra Verden."

(Jak. 1, 27.) Ærlighed i Hensigter, Oprigtighed i Sjælen, individuel Renhed, ubetinget Samvittighedsfrihed, at være villig til at gøre godt imod alle Mennesker, endogsaa imod vore Fjender, ren Velvillighed — disse ere nogle af Frugterne, hvorved den sande Religion kan kendes, som i Vigtighed og Værd langt overgaar Dogmers Udbredelse og nye Teorier. Dog er Kundskab om det, der overgaar det timelige, Læren om aandelige Ting, grundlagt paa Aabenbaring og ikke hvilende paa Menneskenes svage Forudsætningers Sand, ligeledes en af den sande Kirkes Udmærkelser.

Vor Tros Udtryksfuldhed maa anbefale den til alle ærlige Undersøgere af de Principper, som Kirken lærer, og endnu mere til den fordomsfri Jagttager af Resultaterne, der fremkomme i det Liv, som udmærker de Sidste-Dages Hellige. Der er Plads for al Sandhed indenfor Kirkens Grænser — for alt, hvad der er prisværdigt, dydigt, elskværdigt og godt. Den Liberalitet, hvormed Kirken betragter andre religiøse Partier, dens Iver i at lære, at Gud anser ikke Personer, men vil dømme alle efter deres Gerninger, dens Læres Omfang angaaende den udødelige Tilstand, og Gradationen af den evige Herlighed, der er beredt for de ærlige af Hjertet iblandt alle Nationer, Slægter og Kirker, civiliserede og hedenske, oplyste eller indhyllede i Mørke, er bleven fremhævet i de forudgaaende Kapitler. Vi have ogsaa set, at de Sidste-Dages Helliges Tro bærer dem fremad endogsaa over al Kundskabs Enemærker, som er aabenbaret indtil denne Tid, og lærer dem at se fremad med urokkelig Tillid mod mere Aabenbaring, Sandheder, som endnu maa læres, mod Herligheder, større end de nu kendte, Evigheder af Magt, Herredømme og Fremskridt, som Mennesket ikke begriber eller Sjælen fatter. Vi tro paa en Gud, som er fremadskridende, hvis Majestæt er Intelligens, hvis Fuldkommenhed bestaar i evig Fremgang, hvis stedsevarende Skabelses Værk staar fuldendt, dog for evigt fornyet, et Væsen, som har opnaaet sin ophøjede Tilstand ad den Sti, som det nu er tilladt hans Børn at følge, og hvis Herlighed de ere arveberettigede til at dele. Uafhængig af alle Sekters Modstand, i Fare for en ligefrem Anklage for Gudsbespottelse forkynder Kirken den evige Sandhed, at „som Mennesket er, var Gud en Gang; hvad Gud er, kan Mennesket blive". Menneskene maa vel med en saadan Fremtid i Sigte aabne deres Hjerter for Aabenbaringens Strøm fra det Forbigangne, det Nærværende og det Tilkommende, og vi burde være i Stand til at sige om alle Guds oplyste Børn, at „de fordrage alt, haabe alt, taale alt". (1. Kor. 13, 7.)

Godgørenhed er grundlagt paa Kærlighed til Næsten; den indeholdes i Kærlighed, skøndt den langt overgaar Nutidens Begreb om dette Ord. Den blev af den guddommelige Lærer sat næst Kærlighed til Gud. Ved en Lejlighed kom visse Farisæere til Jesus for at friste ham med Spørgs-

maal angaaende Loven i Haab om at kunne besnære ham og saaledes saa ham til at overtræde Jødernes Lov. Deres Ordfører var en Lovkyndig; læg Mærke til hans Spørgsmaal og Frelserens Svar: „Mester, hvilket er det store Bud i Loven? Men Jesus sagde til ham: Du skal elske Herren din Gud i dit ganske Hjerte, og i din ganske Sjæl, og i dit ganske Sind. Dette er det første og store Bud. Men det andet er ligesom dette: Du skal elske din Næste som dig selv. Af disse to Bud hænger al Loven og Profeterne.“ (Matth. 22, 36.—40.) Disse to Bud, der her ere omtalte som det første og det andet, ere saa nær forbundne, at de i Virkeligheden kun udgøre et, og dette siger: „Du skal elske.“ Den, som adlyder det ene, vil ogsaa efterkomme det andet. Uden Kærlighed til Næsten er det umuligt at behage Gud. Derfor skrev Johannes, Kærlighedens Apostel: „I elskelige! lader os elske hverandre; thi Kærlighed er af Gud, og hver den, som elsker, er født af Gud og kender Gud. Hvo, som ikke elsker, kender ikke Gud; thi Gud er Kærlighed . . . Dersom Nogen siger: Jeg elsker Gud og hader min Broder, han er en Løgner; thi hvo, som ikke elsker sin Broder, som han har set, hvorledes kan han elske Gud, som han ikke har set. Og dette Bud have vi af ham, at den, som elsker Gud, skal ogsaa elske sin Broder.“ (1. Joh. 4, 7.—8, 20.—21.)

Men maaske den herligste og den mest ophøjede af de apostoliske Udtalelser angaaende den Kærlighed, der frelser, findes i Pauli første Brev til de Korinthier: „Og uddelte jeg alt mit Gods til de Fattige, og gav mit Legeme hen for at brændes, men havde ikke Kærlighed, da gavnede det mig intet.“ (Læs 1. Kor. 13.; se ogsaa Alme 34, 28.—29; Mosias 4, 16.—24.) Selv om en Mand kan tale med Engle-Tunger og har Magt til at profetere, den største af de almindelige Gaver; selv om han besidder al Kundskab og forstaar alle Hemmeligheder; selv om hans Tro end var i Stand til at flytte Bjerge, og selv om han gav alt, hvad han havde, endogsaa Livet — naar han ikke har Kærlighed, er han dog intet. Godgørenhed og Almisse-Given er, selv om der til Grund derfor ligger de oprigtigste Tilskyndelser uden noget Ønske om Ros eller noget Haab om Gengæld, kun et svagt Udtryk af den Kærlighed, der lader os elske Næsten lige saa højt som os selv; den Kærlighed, som er langmodig, bærer ikke Nag, er ikke fremfusende eller opblæst og søger ikke sit eget, men glæder sig i Sandheden. Naar det fuldkomne kommer, ville Gaverne, som ere givne i Stykkevis, ophøre. Fuldkommenhed vil da fortrænge Ufuldkommenhed, den helbredende Kraft vil blive afskaffet, fordi der ingen Syge vil være der; Tungemaal og Udlæggelse af Tungemaal vil ophøre, thi kun det rene Sprog vil blive talt; Uddrivelse af Djævle eller Magt over dødelig Gift vil ikke behøves, fordi Omstændighederne ville gøre dem unødvendige. Men Kærlighed, Guds rene Kærlighed, bliver aldrig affældig; den vil trone i den forherligede Skares Midte i

sin himmelske Herligheds Glans. Hvis Mennesket ønsker at arve det evige Liv, maa det ikke forsømme Pligten at elske sin Næste; thi „Kærlighed er Lovens Fylde".

Kirkens udviste Velgørenhed. Kirken kan for Tiden pege paa det forbavsende Velgørenheds-Værk, som allerede er udført, og som stadig gaar fremad. Et af dens ærværdigste Mindesmærker er Missions-Arbejdet, der altid har været et fremtrædende Karaktertræk i dens Tilværelse. Uden at være tilskyndet af andre Bevæggrunde end den rene Kærlighed til Menneskeheden og et Ønske om at opfylde Guds Befalinger angaaende dem udsender Kirken hvert Aar flere Hundrede Missionærer til uden Løn eller Betaling at forkynde det evige Livs Evangelium. En Mængde af disse Herrens opofrende Tjenere have lidt Forhaanelser og Fornærmelser fra dem, de søgte at forbedre, og ikke faa have opofret deres Liv og dernæst sat et Martyrsegl paa deres Vidnesbyrd og Arbejde. Den Godgørenhed, der viser sig i materiel Given, forsømmes ikke i Kirken; i Virkeligheden er dette Godgørenheds-Træk indprentet som en hellig Pligt paa alle Sidste-Dages Hellige. Medens enhver føler sig tilskyndet til efter Evne at meddele af sine Midler til de Trængende, har der med med Hensyn til at give udviklet sig et ordentligt System i Kirken, af hvilket nogle Fremtoninger ere værd at gøre til Genstand for specielle Betragtninger. (Fortsættes.)

— Den, som vil være lykkelig, maa indskrænke sin Begærlighed og bringe sine Kræfter i Forhold til sin Vilje. Kun naar vore Kræfter ere aldeles virksomme, vil Sjælen komme i en rolig Tilstand, Mennesket vil være i Orden med sig selv. J. J. Rouseau.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned. Abonnementspris: 1 Krone pr. Kvartal eller Kr. 3,70 om Aaret portofrit.

Indhold.

København, 1901.

Udgivet og forlagt af **A. L. Skanchy**, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).